

És éppen ide kapcsolódik „az ú. n. öröklakást biztosító szövetkezet kilépő tagja részére járó üzletrész kifizetésének szabályozása tárgyában” kelt 2710/1934. M. E. sz. most megjelent rendelet, amely szemben a Kt. 237. §-ának érzékeny korlátozást fel nem állító szabályával kimondja, hogy az ilyen szövetkezetből kilépő tag a kiválás évről szóló zárszámadás szerint reá eső üzletrész kifizetését csak akkor követelheti, ha legalábbis egyidejűen a szövetkezet másik tagja, vagy a szövetkezetbe a szövetkezet beleegyezésével belépő tag a kilépő tag üzletrészeének megfelelő mennyiségű üzletrészt jegyez a kilépő tag üzletrészeével összefüggő öröklakás megszerzése végett —, és a jegyzett üzletrészekre a szabályszerű befizetést teljesíti.

A rendelet ezen rendelkezését oly fontosnak tartja, hogy annak visszaható, sőt derogatív erőt is tulajdonít, kimondván ugyanis 2. §-ában, hogy a rendelet életbelépése előtt bejegyzett szövetkezetek alapszabályainak azok a rendelkezései, amelyek ennek a rendeletnek rendelkezéseivel ellentétesek, hatályukat veszítik, és az ilyen szövetkezetek a legközelebbi közgyűlésükön kötelesek alapszabályaikat a jelen rendelet rendelkezéseinek megfelelően módosítani.

Zugírászat. A Pp. 16. §-a, amely e kérdést szabályozta, a tényállás körének szűk keretek közt való megvonása, a bűncselekmény minősítése (kihágás) —, az üzletszerűség és visszaesés figyelemkívül hagyása és a büntethetőség mérvének megállapítása folytán ab ovo elégtelennek bizonyult ezen bűncselekmény hatályos üldözésére. Nem volt sem prohibitív ereje, sem retorziós értéke. Ezért e törvényhely hatályonkívül helyezése mellett törvényhozásunk megalkotta a zugírászatról szóló 1934. évi III. törvénycikket, amely f. évi március 17-én lépett életbe.

Az új törvény szerint a zugírászat vétség, amelyet az követ el, aki ellenszolgáltatásért a) bíróság vagy hatóság előtt mást képvisel, b) más részére beadványt vagy okiratot szerkeszt, c) vagy ezen cselekmények bármelyikére ajánlkozik anélkül, hogy ily cselekmény végzésére mint bejegyzett ügyvéd, vagy a Pp. 95. és 97. §-a alapján jogosult volna. Ugyancsak a zugírászat vétségét követi el az is, aki magáról azt a látszatot törekszik kelteni, hogy az ügyvédség gyakorlására vagy a Pp. 95. és 97. §-ai alapján való eljárásra jogosult.

A zugírászat vétségének büntetése hat hónapig terjedhető fogház. Ha a cselekményt az ügyvédség gyakorlatától felfüggesztett, vagy elmozdított ügyvéd követte el, vagy ha a tettes zugírászattal üzletszerűen foglalkozik, vagy ha zugírászat miatt már két ízben meg volt büntetve és utolsó büntetésének kiállása óta 10 év még nem telt el, ehhez a politikai jogok gyakorlásának felfüggesztése és hivatalvesztés is járul.

Aki zugírászat miatt el volt ítélve, az ítélet jogerejétől számított három év tartama alatt sem mint ügyvéd, sem mint ügyvédjelölt be nem jegyezhető, közjegyzővé ki nem nevezhető, közjegyzői kamaránál sem mint közjegyző, sem mint közjegyzőjelölt be nem jegyez-

hető. Ha pedig zugírászat vétségét az ügyvédség gyakorlatától függesztett ügyvéd követte el, a felfüggesztés időtartamát legalább három évvel kell meghosszabbítani, kivéve, ha nyomatékos mentőkörülményeket lehet megállapítani és a zugírászatot az elítélt nem üzletszerűen folytatta.

A zugírászat miatti eljárás a járásbírók hatáskörébe tartozik. Az ügy tárgyalásáról értesíteni kell az ügyvédi kamarát, amelynek területén a bíróság működik. A kamara magát az eljárásban ügyésze által képviselteti, aki a sértett jogait gyakorolja, és aki a vádképviselőt pótmagánvádlóként átveheti.

A zugírászat tárgyában hozott ítéleteket közölni kell az Ügyvédi Kamarával, amelynek a zugírászat miatt elítélt egyének névsorát az ítélet, illetve felfüggesztés hatályának tartama alatt a felek által leginkább látogatott hivatalos helyiségekben ki kell függesztenie.

Dr. B. I.

JOGGYAKORLAT.

A judikatura kiemelkedő döntései. A *dollárvalorizáció* kérdése most került először a kir. Kúria elé. A P. VI. 2198/1933. sz. ítélet eredeti állapot helyreállítása iránti igényvel kapcsolatosan foglalkozik evvel a kérdéssel és a fizetésre kötelezett felet az átvétel egyenlő számú dollárok megfizetésén *felül* marasztalja a keresetbeadás napja óta a fizetésig az áruárfolyamban bekövetkezett értékcsökkenésnek megfelelő dollárösszegek megfizetésében is. Az indokolás utal arra, hogy az előbbi állapot csak akkor áll helyre, ha a fizetésre kötelezett fél az értékcsökkenést helyreépítő különbözetet is megfizeti. Ez az ítélet állást foglal abban az irodalmi vitában, amely nálunk is felmerült az idegen valuták valorizációjának kérdésében és a döntést csak helyeselni lehet. A kir. Kúria egy másik ítélete (P. V. 4530/1933.) fontperben viszont fentartotta azt a korábbi álláspontot, amely szerint az átszámítás a fizetés és nem a lejárat napján jegyzett árfolyamon történik. A font időközi csökkenő tendenciája következtében a döntés gyakorlatilag ellenkező eredményt ér el, mint az előző, az ítéleti indoklásból azonban nem látni, vajjon a valorizáció kérdését a felek ebben a perben is felvetették-e. Végül megemlíthető ebben az összefüggésben a P. IV. 3961/1932. sz. ítélet is, amely német márkát valorizál német állampolgár javára, megállapítván a magyar-német relációban a viszonyosságot, — amire persze a hitelező és nem a valorizálandó valuta szempontjából van szükség.